RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.911 van 6 juni 1996
in de zaak A. 67.742/VII-13.715.

In zake : de c.v.a. VERSCHAEVE-GROUSET & Co,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de commanditaire vennootschap op aandelen VERSCHAEVE-GROUSET & Co met een op 20 februari 1996 ter post aangetekende brief heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het ministerieel besluit van 10 november 1995 waarbij een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten en stads- en dorpsgezichten wordt vastgesteld voor gebouwen en percelen gelegen te Reningelst (Poperinge);

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur P. DE WOLF;;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 mei 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij onder meer doet gelden :

> "Het hierboven geschetste feitenrelaas toont dat verzoekster niet over één nacht ijs is gegaan bij het uitwerken van het verkavelingsvoorstel.
> Verzoekster heeft de gronden inderdaad aangekocht met het oog op de relocalisatie van de apotheek voor dochter Kathleen VERSCHAEVE, die samen met haar echtgenoot ook op het Reningelstplein zou komen wonen.

De apotheek is nu nog, samen met de dierenarts-praktijk van de heer Maurice VERSCHAEVE, gevestigd bij de ouderlijke woning aan een invalsweg van Reningelst, doch zou qua bereikbaarheid voor de dorpelingen veel beter meer centraal gelegen zijn.

Verschillende besprekingen en contacten hadden verzoekster ook tot de overtuiging gebracht dat een nieuwe doodlopende straat langs de muur van het kerkhof naar de speelplaats van de dorpsschool een verkeerstechnisch veiliger oplossing zou kunnen bieden voor het afzetten en afhalen van de kinderen ’s morgens en ’s avonds, ten opzichte van de in- en uitgang langs de Pastoorstraat.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de plannen van verzoekster op geen verzet zijn gestoten, tot het Bestuur Monumenten en Landschappen door de gemachtigde ambtenaar om advies is gevraagd over de aanvraag, omwille van het feit dat de plannen zich situeren in de onmiddellijke nabijheid van de Sint-Vedastuskerk, die in 1979 gerangschikt werd als monument.

Het Bestuur Monumenten en Landschappen zou aan de gemachtigde ambtenaar gemeld hebben bezwaar te hebben tegen de plannen, in hoofdzaak omdat ’de ondergrond aldaar waardevolle historische overblijfselen zou bevatten’, ’dat nopens de kasteelsite momenteel een classeringsprocedure lopende is’, en ’dat in elk geval het resultaat van deze procedure moet worden afgewacht’.

Anderzijds zou wel gesteld zijn dat ’de kasteel-site in kwestie gedurende de eerste wereldoorlog als depot en spoorstation werd gebruikt hetgeen mogelijks het nog bestaan van deze vermeende historische overblijfselen zou kunnen in het gedrang brengen’ (citaat uit het advies van de gemachtigde ambtenaar).

Zoals hierna uit de middelen zal blijken, kunnen bij dergelijke werkwijze fundamentele vraagtekens geplaatst worden.

Niet in het minst mag het origineel genoemd worden dat een stuk onbebouwd weiland als ’monument’ ge-rangschikt zou worden, met als gevolg dat daaruit een bouwverbod zou voortvloeien niettegenstaande het gewestplan de gronden in de woonzone onderbrengt.

Verzoekster wijst er in dit kader ook op dat zij voor exact hetzelfde verkavelingsplan in december 1994 een gunstig stedebouwkundig attest nr. 2 had bekomen, en dat zij om gebruik te maken van haar rechten deze aanvraag overeenkomstig de stedebouwwet binnen het jaar bij het stadsbestuur had ingediend.

Het vaststellen van het bestreden besluit heeft, in het raam van deze verkavelingsaanvraag, verstrek-kende gevolgen.

Reeds het College van Burgemeester en Schepenen en de gemachtigde ambtenaar lieten zich leiden door de bespiegelingen van het Bestuur Monumenten en

Landschappen om de verkavelingsvergunning in eerste aanleg te weigeren.

In beroep heeft de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen bij besluit dd. 25 januari 1996 de vergunning geweigerd met uitdrukkelijke verwijzing naar het bestreden besluit.

Verzoekster zal tegen deze recente weigeringsbeslissing tijdig beroep instellen bij de minister, maar het laat zich raden dat, bij gebreke van tijdige schorsing van tenuitvoerlegging van het ontwerp van lijst houdende rangschikking van onder andere de gronden van verzoekster, de verkavelingsvergunning ook in laatste graad definitief zal geweigerd worden.

Een tijdig schorsingsarrest van de Raad van State op grond van één van de hierna opgesomde middelen kan dit nadeel verijdelen, en belet de overheid om zich te steunen op de voorgenomen rangschikking om de verkavelingsvergunning te weigeren.

Hoewel de bestreden beslissing op zich slechts een tijdelijk karakter heeft, en ook het daaruit voortvloeiende nadeel bijgevolg slechts van tijdelijke aard kan zijn, belet dit dus niet dat de gevolgen voor de verkavelings- en bouwplannen van verzoekster ernstig en moeilijk herstelbaar zullen zijn (...)";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat in het verzoekschrift tot schorsing geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond, dat de uiteenzetting van de verzoekende partij een algemeen betoog is dat stelt dat een tijdige schorsing nuttig zou kunnen zijn, dat het eventueel nadeel van Kathleen VERSCHAEVE geen persoonlijk nadeel is, dat er inzake verkeersveiligheid geen problemen zijn in Reningelst, dat met nadelen die kunnen voortvloeien uit andere beslissingen zoals de verwerping van het beroep tegen de weigering van de verkavelingsvergunning, geen rekening kan worden gehouden en dat niet bewezen werd dat die weigering een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou vormen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet vermeldt in welk opzicht het voorlopig niet kunnen realiseren van de voordelen die Kathleen VERSCHAEVE uit een herlokalisering van haar apotheek zou kunnen puren, een persoonlijk nadeel in hoofde van die partij

uitmaakt; dat zij niet verduidelijkt waarom het tijdelijk niet kunnen realiseren van haar verkavelingsplannen haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen; dat voor het overige haar betoog enkel kritiek op het bestreden besluit inhoudt; dat de tweede voorwaarde tot schorsing niet is vervuld,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J.	VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D.	VERBIEST,	staatsraad,
	R.	STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch.	BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **J. VERMEIRE.**